

תיאטרון

מפחידים ילדים

עוקצילי גוקילי (Gookilly) הילדים של הקאמרי, לפי האחים גרים, עיבוד אברהם שלונסקי, בימוי יוסי יודעאלי, מוסיקה דוב זלצר, תפאורה ותלבושות רודה ריילינגר) זכה לתשואות המבקרים בהצגת הבכורה. מבוגרים שהונכו על אגדות האחים גרים נהנו מן המחזה מתוך געגועים מפורקים לעולם הילדות. במחנכים הוא עורר זעם, בילדים - חרדה.

זהב וקש. מלך אוהב-מותרות (זאב רחח בתלבושת של בוז וארגמן, תסרוקת-חיפושית וגיגונים (שיים) מסתבך בקשיים כספיים. יועציו (נתן כוגן ויוסי גרבר בקרחת מבי היקות, חוטמים ארוכים ואדומים ותכשיטיים של זהב) כופים עליו נישואים למען הכסף. בת הטוחן (שושיק שני בצמה ארוכה, לבושה קרעים והבעה של נרדפת) מורצת דרך אל ליבו, מסובכת אותו בכחש. היא מתחייבת גם לטוח למענו זהב אמיתי מקש.

מעשה הפלא יכול לסמל את סיפור הצ'לחון של התיאטרון הקאמרי. הוא חוזר שלוש פעמים, בשלוש תמונות מפורטות: הנערה אסורה במטויה, אובדת עצות בין ערימת של קש וגבבה, מזמרת בקול גדול על גורלה המר, קורעת לב. גמד מסתורי (אברהם חלפי בטייטס ירקרק של שדון), מופיע בכל פעם מתוך סערה של ברקים, רעמים ויחסיציבור. הוא מפברק לה קסימים, הופך לה את הקש לזהב, דורש ממנה תמורת תשלומים בלתי-הוגנים, אפילו את בנה הבכור. בת הטוחן מוכנה לשלם כל תשלום.

ילדים קשה להתפעל מתעשיית הזהב. תאווה הבצע של כל המשתתפים מפליאה אותם. כך גם תעשיית השקרים. יש עליה אפילו שיר מיוחד בהצגה: צ'ה-צ'ה-צ'ה על שיי"ן קוי"ף ריי"ש. העלילה האכזרית מת רידה את הילדים הרכים, משעממת את הגדולים יותר.

רק השדון הירקרק כובש את ליבם. חלפי מרכך מאד את הסכנה הופעתו. הוא לפחות, אוהב ילדים. אז למה המלכה הי שקרנית הזאת לזו נותנת לו את הילד? הלא היא הבטיחה לו עוד בהתחלה! ולמה הוא מקבל עונש כזה בסוף ההצגה?

אצל האחים גרים הוא קורע את עצמו לגורים, בסוף האגדה. אצל שלונסקי הוא רק נקבר חיים באדמה. הכל בגלל המשרת הטוב (אריק לביא, טוב כאמת). הוא מרגל לטובת המלכה, מגלה לה את שמו המלא של הגוף, כדי שימות מבושה.

הוא גם מסביר לילדים את כל המילים הלועזיות שבטכסט, והם יודעים כבר מה זה אנדרלמוסיה, סנסאציה, קטאסטרופה. רק את המילים העבריות של שלונסקי קשה להם להבין.

פארודיה על היפוכונדר

החולה המדומה (נמאת מולייר, תיאטרון אהל, בימוי: רונדן פייטר, תפאורה: רה זיאן דניס מלקס, עברית: נתן אלתרמן) הוא מחזה המצחיק את העולם זה קרוב ל-300 שנה. זיאן בסטיסט מולייר מוקיע בו את שחיתותם של הרופאים, את רדיפת הבצע שלהם ואת טיפשותם של חולייהם המדומים והלא-מדומים, המאפשרים לרופאים לסחוט מהם את בריאותם ואת כספם גם יחד.

חריפותה של סאטירה זו הלכה ופגה מעט במשך הזמן, אך על במת אהל היא איבדה כמעט לגמרי מהקומיות הקלאסית שיש בה, הפכה לפארסה מבדחת.

החולין. החולה המדומה ארגאן (שי ארי-פיר) הוא היפוכונדר מפונק, תמים וקמצן המקבל מדי יום חוקן, שטיפות קיבה ומוח מידי רופא שרלטן-סחטן. הוא מחליט להשיא את בתו אנגליק, הענוגה והבבישנית (רודיקה קרמינצ'ר), לתומס דיאוסורוס, רופא אחיל, בנו של דיאוסורוס הרופא המכובד (בצלאל לונדון). בעזרת נישואין אלה הוא מקהה לחסוך לעצמו הוצאות תשלום לרופאים ומי-מיכלכלה לבתו.

אך אנגליק אוהבת את קליאנט היפה (דויד ברקי), בילין, אשתו השניה הערימונית (בטי סגל), מעודדת את מחלולתו הי מדומת, לוטשת עין על הונו הרב, וזוממת לקבלו מבעלה בירושה. את מומיותיהם

הנפרדות של ארגאן האנוכי ואשתו הי שאפתנית מסכלת כרעג האחרון ממש טר-אנט, המשרתת הפיקחית ומלאת הטמפר-מנט (אלישבע מיכאל), היא מגייסת לעד-רתה את ברלד, אחיו של ארגאן (אברהם נוגה), מתחפשת לרופא מפורסם ואמיתי, ממאסה על אדונה את הרפואה המדומה, חושפת בפניו את צביעותה של אשתו, מונעת מבחו נישואים אומללים ומצליחה אפילו להפוך את אדונה ההיפוכונדר לרופא מוסמן.

טקס הכתרתו של החולה המדומה לרופא, בסוף המחזה, הוא פנינה סאטירית על מיני הגי הרופאים כמאה ה-17 בצרפת. אך בני-צוע הטקס עמד כולו של סהרת החובבנות. המחזה של מולייר, שהיה צריך להיות הצ-גתי-ענוגה בתיאטרון אהל, מסתמן ככשלון-העונה.

לחידים-כחור

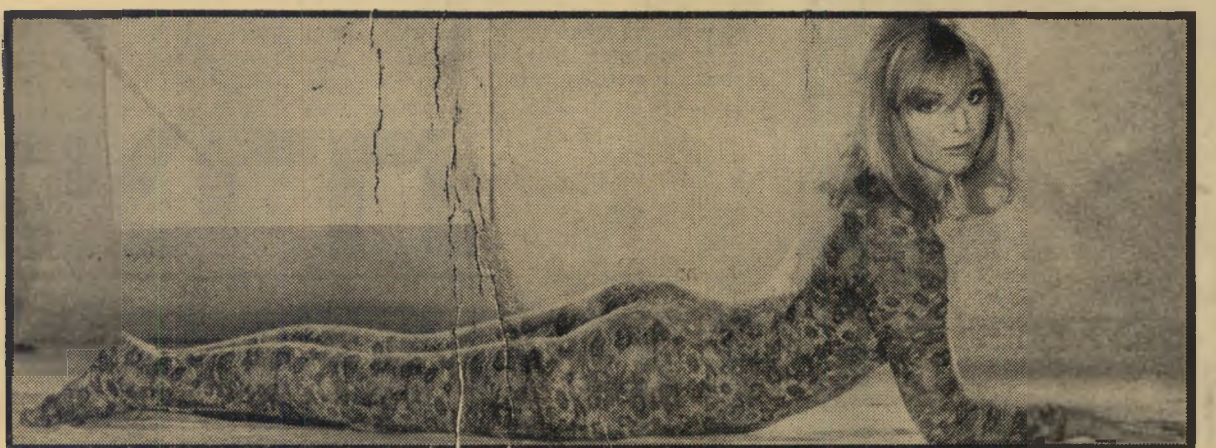
סילבה, נסיכת הצ'ארדש (מאת אמרין קלמן, תיאטרון המחזמר, הבמאי ביטוש דוידוב, תרגום אברהם שלונסקי) איננה נסיכה אמיתית. היא כוכבת-בידור מבופפסט, המגלה סימני-גיל מדאיגים. ב-תיאטרון המחזמר היא מביכה גם את בעי-ריציה המושבעים ביותר.

דוכס הונגרי אחד (פרדי לוי), רחק מבו-

בקבוק בנים

מי שלא ראה את שימחת חבי"ה, לא ראה שימחה מימיו. ביום השני השבוע נשפכה החדקה כמים בכפר חבי"ה, בי-חגיגות יום השנה ה-167 לשיחרורו של האדמו"ר רבי שניאור זלמן מלאדי מן הכלא ברוסיה הצארית. הרבי היה יוצר תנועת חבי"ד (חוכמה, בינה, דעת), לכן היתה השמחה גדולה. נשיא הי מדינה, זלמן שז"ר, שנקרא על שם האדמו"ר, בא לחגיגה כשבכסי מעילו שני בקבוקים: אחד של קוניאק 777 והשני של כוהל 96. כשניכנס, קיבלו אותו הי חסידים בנגינת מארש נאפוליאון - שיר חבי"דניקי מפורסם. הנשיא נופף לקהל ב-מיגעו, וחוגג עליו ניצל את הרגע, סחב את אחד הבקבוקים מכיסו. כמו שאר החוגגים-האורחים, התקבל גם הנשיא, ש-בא בתברת אחיו, בדג מלוח, חלה קסנה וכוסית חדקה. בין החוגגים הרבים, שספרם הגיע לאלפים, בלטו ח"כ רפ"י מרדכי פורקים, ח"כ המערך משה ארם, ראש עיריית הרצליה פסח יפהר, והקאריקטוריסט קרואל רוש. בי-חגיגות השנה בלטו בהעדרם השדים הי-חיים, אך לעומתם עלו ושמתו צעירים רבים מקיבוצי השומרה-צעיר. כשהסכי-רו לח"כ המפד"ל, סגן יו"ר הכנסת פרי-כה סנהדראי, מה זאת הופעת סטריפ-

קראוס. הופעותיו של הזמר בני-ברמן במעודון עומד כאיים הפכו לי-אחרונה לקירקס אמיתי, כשהחל בני מור-פיץ בו בחברת גור אריה, אמיתי אף-הוא. הסתבר שבני הוא חובבי-חיות מושבע, שהיה מוכן לשלם במיטב כספו לגן-החיות התנ"כי בירושלים, כדי לקבל לי-ידיו את הטיפול באריה קטן, והטיפול ש-מקבל האריה בבית ברמן הוא מעולה: הוא ישן במיטת המשפחה, מכוסה ב-שמית פוך, וכשהוא יוצא לבלות, בי-מועדון-לילה למשל, הוא מלחה תמיד על-ידי אשתו של בני, המשקה אותו מפעם לפעם מבקבוק החלב שהיא נושאת עימה. מבקר הקולנוע דויד גרינברג, זה-שעשה את הסרט שער הגיא, משלים עתה סרט דוקומנטרי על מוזיאון ישראל. את ידיו מנוצר, אלה שהתחנכו עימו בי-השומר-הצעיר, הרגיע גרינברג שאין הוא עושה זאת כדי לפאר את שמו של מנהל המוזיאון טדי קולק, אלא פשוט מאהבתו האמנות לשמה. ועוד על טדי: בנשף הסטודנטים של האוניברסיטה העברית, ש-התקיים בבנייני האומה בירושלים, מסרה ריבקה מיכאלי ד"ש לקהל מראש-העיר, כשהזכירה את השם המפורש שלו, בקעה קריאת בוו מפיות החוגגים. אפרופו חוגגים, לא כל ארחי-פרחי יוכל להימנות על ציבור החוגגים בדיסקוסק של אליקה ישראל, הנקרא אפרופו. איקה החליט

אופנת הגרב הפולשת לישראל

להנהיג כרטיסי-חבר, שרק עם הצגתם בי-פני השוער תותר הכניסה. כרטיס חבר מס' 1 נמסר לאריק לביא. עם בגדי-הגרב הנראה בתמונה, קרה מה שקרה עם כל אופנה חדשה: זה נולד ארשם בעולם הגדול, הציף את השוק, ואחר כך, כשה גודע למות, זה הגיע לישראל. קורט-איס לזה גרבו, כי זה עשוי מסטרץ שוקר, כמו גרביים. רק שזה מכסה, בחתיכה אחת, את כל הגוף. זה נולד לפני שתיים-בארצות-הברית, הגיע השנה לאירופה, ו-הלומד בימיו סרטים בפאריס, שלח דגם אחד כמתנה לידידה בתל-אביב.

טיו, שאלה: "וכשהן מתפשטות, לא קר להן, לצעירות?" • דויד בריגוריון מנהל כבר עשרות שנים את חשבונותיו הפולי-טיים והאישיים בעזרת פנקסים שחורים קסי-נים. שם הוא רושם הכל, על כל צרה שלא תבוא. אל האנשים הבוודיים שזכו אי-פעם להציץ לתוך הפנקסים, הצטרף לי-אחרונה העתונאי מיכאל בריזוזהר, ש-עוסק עתה בכתיבת ביאוגראפיה של ביני. תוך הסכם עם הוצאת ספרים צרפתית גדולה. • חברי-כנסת הליברלים הי-עצמאיים לרעון האוזר סיפר איך נהג לנחם אנשים מדוכאים במפלגתו. הוא היה מייפעץ להם: "אל תתיאש - כנס לכנסת שני" אחרי שהוא עצמו הגשים עצה זו, הוא מנחם עתה את חבריו הפחות-מאושי-רים בעצה חדשה: "היה פעיל דרך-קבע - כנס לכנסת שבע" • שכנו של האוזר בכנסת הוא ח"כ אנוות-ישראל המוקו, שלמה יעקוב גרוס. השבוע טען גרוס, באחד החיכוחים, שדרוש בי-מדינה משרד מיוחד שיטעה לרמעות הי-מקופחים. מייד נועצו החיכים, בדרך מבו-דתה, איך לקרוא למשרד כזה, ולשר-שיעמוד בראשו. הציץ האוזר: "שר הי-דמע".

אריה במיטה

במחזה אויביר, שיועלה בקרוב בהבימה, ישנה דמות בשם דוויגיס, המיועדת לי-לד או סוים. הרבה שחקנים קפצו על המציאה, ועל אחד מהם, גדי יגיל, מספי-רים ידיו כי הביע את נכונותו לעבור טיפול רפואי מתאים, ובלבד שיוכה בי-תפקיד. עוד תפקיד בימתו ישמש ודאי אתגר לשחקנים. יהיה זה קאזבלאן, ממחזהו של יוגאל מופינזון, שאותו מבקש גיורא גורדיק להפיק כמחזמר. כי-רגע ישנם שלושה מועמדים לתפקיד: חיים טופור, יוסי בנאי ושמואל

פסוקי השבוע • המחנך אלכסנדר מזכיא, כזה החינוך, על המתייחנים בימי המכ-בים: "בני פריצי עמר, עוזבי ברית-קודש, מרשיעי ברית, הללו הם אבירי אבות רשעי עמנו למיניהם - צדוקים מינים, מלשינים, קראים, מתבוללים, חר-טפים, משתפי-פעולה ודומיהם - עד הי-יום הזה".

ראש עיריית באר-שבע, אליהו נאווי, על התכונות הנדרשות מראש עיריית באר-שבע: "עליו להיות טוב (מדויד) טוביהו, זריו (זאב) זריו, חכם (מדויד) חכם, ושלא יהיה נביא בעירו".

העתונאי שבתו שבת, על מחלת ראש הממשלה: "היעדר המרץ הזה מעלה את ההייהור שמא הוא נובע גם מחוסר כיוון".

עורך "קוד העם", הדייר משה פנה, על ביקורו במוסקבה: "הי-צננו ולא נפגענו".

הצייר מארק שאגאל: "אמן לא צריך לסבול, אבל טיפוס סובל, ש-יכול".